

Στις μαύρες πάνω πέτρες της φυγής

**3^η παρουσίαση στο βιβλιοπωλείο
Μικρός Κοραής**

20 Μαΐου 2010

**Χαιρετισμός
και
Ευχαριστίες**

Ποιος είναι ο Μαδαμόπουλος λοιπόν; Τι επιδιώκει με το έργο του αυτό; Ζωγραφίζει τον λόγο; Μιλάει για τις εικόνες του; Ποια είναι η πρώτη ύλη της τέχνης του; «Κανείς δεν ξέρει με τι παράξενα αποθέματα μέσα στον θάλαμο ή έξω από το κατώφλι της συνείδησης γίνεται ένα ποίημα» σημειώνει ο Γιώργος Σεφέρης στον Α' τόμο των δοκιμών του γράφοντας για την ποίηση του Καβάφη. *«Ένα είναι βέβαιο»* συνεχίζει *«ότι τα έργα λόγου γίνονται από τη ζωή μας από κάθε ανεμόφερο μόριο της ζωής μας, όχι το καλύτερο ή το χειρότερο»*.

Πέστε λοιπόν πως και στην περίπτωση του δικού μου έργου συμβαίνει αυτό. Μια καρτογράφηση των κινήσεων του πνεύματός μου και της ψυχής μου αποπειράθηκα για αυτή την περίοδο της ζωής μου, αν συλλαμβάνονται τα ανεμόφερα εν τέλει. Αν μπορεί να πλαστεί η πυρκαγιά σε ψυχρή προτομή νηνεμίας όπως θα έγραφε και ο ανεμοπαρμένος Γιάννης Ρίτσος.

Σε ένα άλλο εδάφιο πάλι προσπαθώντας να αξιολογήσει το έργο της κριτικής, παρατηρεί: *«Οι ερμηνείες των έργων δεν είναι υποχρεωτικές για κανέναν / και η ιδέα ενός ή δύο μόνο ανθρώπων για τα έργα τέχνης δεν μπορεί ποτέ να είναι σωστή εκατό τα εκατό. Εκείνο που δεν είναι μήτε ιδέα μήτε αίσθημα δικό μου και που καθώς νομίζω παραδέχεται ο καθένας είναι ότι η αλήθεια του έργου δε μειριέται με την ειλικρίνεια ή την ανειλικρίνεια των καθημερινών συναναστροφών του καλλιτέχνη, αλλά από την ομολογία του ίδιου του έργου – που δεν έχει την άδεια να υποκρίνεται»*. Θα μου επιτρέψετε να αφορμηθώ από τις δάνειες αυτές σκέψεις και να επεκταθώ: Σκοπός του έργου τέχνης είναι να επικοινωνήσει με τους

άλλους, να τους φανερωθεί. Ευχόμαστε «καλοτάξιδο» σε κάθε νέο βιβλίο. Όμως πώς θα ταξιδέψει; Πώς θα φουσκώσουν τα ανοιγμένα του πανιά.

Πώς θα κοινωνήσουν με τις κρυμμένες ουσίες του οι άλλοι, αν μάλιστα οι δικοί τους δρόμοι και ο δρόμος του δημιουργούν δε διασταυρωθούν ποτέ; Πώς θα ολοκληρωθεί ένα έργο, αν δε δουλευτεί μέσα σε σκέψεις άλλων, αν δε γαλβανίσει γνωστές και άγνωστες ψυχές;

Να γιατί πρέπει και να μιλάμε για τα βιβλία που έχουμε διαβάσει (και όχι μόνο γι' αυτά που δεν έχουμε διαβάσει ποτέ). Έτσι βοηθάμε στην ενηλικίωση και την ωρίμανσή τους, συμπληρώνουμε με λαδάκι το λυχνάρι τους, τα καθιστούμε ορατά σε μάτια θολά και ζαλισμένα, αλλήθωρα ή αδιάφορα.

Για να ομολογήσει το έργο πρέπει να φανερωθεί. Και δε θα φτάσει ποτέ ως τον αναγνώστη χωρίς τη διεισδυτικότητα, την υπομονή, την έγνοια των διαμεσολαβητών τόσο για το έργο όσο και για τον τεχνίτη του. Τα βιβλία χρωστούν πολλά όχι μόνο στους εκδότες τους αλλά και τους κριτικούς, τους ομότεχνους, τους μύστες των τεχνών. Γι' αυτό κι εγώ νιώθω μεγάλη ευγνωμοσύνη προς όλους σας, που πλαισιώνεται και αυτή την παρουσίαση και με την πνοή σας και την εμπνοή σας βοηθάται το έργο μου στο ταξίδι του.

Τον δάσκαλό μου Νικήτα Παρίση, τον φίλο Θανάση Ζήση, την αγαπητή εμπυχώτρια εικαστικό Μαρία Κόντη, τη φίλη και τον φίλο Μαίρη Ιγγλέση και Μάριο Μιχαηλίδη, τους εκλεκτούς μαθητές μου Γιώργο Διαμαντόπουλο και Άρτεμη Σκήφα, που τους καμαρώνω.

Και βέβαια τις εκδόσεις «Έναστρον» και τον φιλόξενο «Μικρό Κοραή» που φρόντισαν για την επιτυχία αυτής της εκδήλωσης. Θα

εκφράσω, τέλος, τις ευχαριστίες μου και σε όλους εσάς που με τιμήσατε με την παρουσία σας απόψε εδώ.

Ελπίζω ότι ο χρόνος σας – λίγος γι' αυτό και πολύτιμος – δεν πήγε χαμένος.

Να είστε όλοι καλά.